

HEJA

- a) twjerda hłowa, ale tež retl
- b) wuchodosakska reja, kotraž so w swjatojanskej nocy wokoło wohenja rejuje
- c) přěnja hubka

Prawa je wotmołwa **a**.

Heja ma w serbšćinje wjacore woznamy. Słowo heja jako (čělně) zapřijeće za hłowu so skerje w negatiwnym zmysle wužiwa, wosebje, jeli je něchtó zasakle swojeho měnjenja, swojeje twjerdeje heje. Dalši woznam je „retl“, potajkim tolstý kij, abo tež „wulki hamor“. W zašłosći je so słowo heja tež we woznamje „gmejnska heja“ wužiwało. To bě deska abo tafla z wozjewjenjemi, kotraž je so wot doma k domej dale dawała.

Takle móžeš to tež prajić:

we woznamje hłowa:

nop, kólpa, rěpa

we woznamje retl:

tolstý kij, hałuza

Heja(ty) jako „swojeje hłowy być, sej ničo prajić njedać“ jewi so w prajidmomaj „swoju heju měć“ a „sydomróžkatu heju měć“.

Přikłady z rěčneho korpusa:

Wona bě hněwna a tola so pře tule sydomróžkatu *heju* posměwny. (Jurij Brězan, Feliks Hanuš. 1. džěl. Budyšin 1968)

Wěm, što chcu – a moju *heju* znaješ ze šulskich lět: Štož sej do njeje sadžu – to přewjedu! (Jurij Brězan, Stara Jančowa. Budyšin 1965)

Potom dyrbyeše ju Pětr zaso kruće dźeržeć, a nan biješe z drjewjanej *heju* na wucho sekery. (Jurij Kubaš-Worklečan, Zabyty nóż a druhe powědančka. Budyšin 1978)